

Thoát Chết.

Lại Thị Mơ

Tháng Giêng năm 20, các bạn tôi rủ nhau về VN ăn tết. Tôi vô Google flights coi vé. Lúc đó tôi chẳng phân biệt hãng máy bay nào là Tàu Taiwan, hãng nào là Tàu China. Thấy vé rẻ quá chừng, chỉ có 600 khứ hồi. Trong khi các hãng khác thường gấp đôi. Tôi mua ngay. Đúng là " điếc không sợ súng ". Sau 24 tiếng là không được huỷ, khi có người cho biết vé của Tàu China, lỡ rồi đành chịu. Trạm chuyển tiếp là Bắc Kinh cho cả 2 lần đi & về.

Lên máy bay mới biết tại sao vé rẻ dữ vậy. Con nít nhiều hơn người lớn, khóc vang trời, suốt 16 giờ bay. Tôi thật phát điên, vì tội nghiệp cho đứa bé, chưa thôi nôi, đã bị lôi lên tàu (bay). Không khí ngột ngạt, toàn người ngồi chen chúc, nên con nít đâm hoảng. Hết đứa này tới đứa khác thay phiên nhau khóc. Tiếng khóc của trẻ con nghe thật sốt ruột, không thấy hành khách lần tiếp viên lên tiếng, toàn tiếng Tàu xí xa xí xô. Đúng là không có cái đại nào giống cái đại nào. Đi mua đồ dùng thì sợ made in China, tới khi đi chơi cũng cùng chung một lò. Chuyện này tôi im thin thít, chẳng dám than thở, sợ nghe: Cho chừa tật ham rẻ (VN ham to).

Tới BK còn phải chờ thêm 10 tiếng nữa mới được vô phi trường Tân Sơn Nhất. Trong lúc ngồi chờ, có anh chàng ở Florida mặt nhăn như bị. Anh ta ngẩn ngơ nói từ hồi nào giờ rất ghét tại Tàu Phù. Bất kỳ đi đâu, anh cũng chỉ mua vé của hãng Nhật, dù đắt nhưng vô cùng uy tín. Ai dè thời tiết ở Houston TX thay đổi bất ngờ, sợ có bão. Nên bay mất tiêu, trước khi máy bay từ FL tới. Hãng đành xếp anh đi tới BK cho kịp về VN. Nghe anh than thở, mặt mày méo xẹo, tôi thấy thiệt "tội nghiệp", an ủi:

- Coi như anh mua vé thượng hạng, còn tôi mua vé loại cá kèo, hai ta cùng cho vô một rọ.

Không biết tới lúc vô máy bay, nghe con nít khóc, mặt anh chắc không còn nhăn như bị, mà nhăn như quả táo Tàu khô (lại Tàu).

Về VN đi chơi tưng bừng, chẳng nghe tin tức gì về Covid. Trong khi bên Mỹ, gia đình réo gọi phải đổi vé về gấp. Hầu như ở VN lúc đó tin Covid coi như "tin vịt" cấm bép xép. Có anh chàng bị điệu lên ti vi xin lỗi đã phao tin (có thiệt), bệnh viện Chợ Rẫy có người chết vì con cúm Vũ Hán xuất hiện cuối năm 19, đang lan qua VN. Phía Mỹ, chính phủ tức điên lên, bảo rằng xuất phát từ Vũ Hán, thì cứ gọi là cúm Wuhan. Dĩ nhiên Tàu nhột, đời nào chịu nhận ông ơi tôi ở bụi này. Thế giới thì chỉ mặt bảo: Chính hấn.

Tôi về Mỹ Jan 31/ 20. Vẫn quá cảnh Bắc Kinh, chẳng hề thấy ai xét hỏi, vô Mỹ cũng không ai hỏi. Tôi lại càng tỉnh bơ, về nhà mới bắt đầu phát hoảng khi nghe tin tức ồn ào khắp nơi. Thật sự ở trong phi trường cũng toàn khách quá cảnh, không hề biết bên ngoài đang nhốn nháo. Cái gì chứ ở Mỹ an toàn luôn luôn đứng đầu. Mỹ ra lệnh bế quan toả cảng. Chỉ đích danh nơi xuất phát, hơi ơ, quá trễ. Nhân công Tàu về nước ăn Tết, lục đục trở lại nơi làm việc (Âu Châu). Thế là dịch bùng nổ dữ dội phía Âu Châu. Chính phủ nào cũng tối tăm mặt mũi lo đối phó. March 22/ 20 lệnh lockdown ban hành. Các bạn tôi ở VN cuống cuồng tìm đủ mọi cách về được Mỹ. Nhiều người phải bay chuyển qua những nơi còn cho vô. Thật gian nan như hồi chạy loạn năm xưa. Một chuyến đi nhớ đời. Nay ai ở đâu ở đó, biết bao người dở khóc dở cười, vì đang ở nơi du lịch. Nhiều nơi như NY mọi thứ rất đất đỏ, nhưng lệnh đã ban ra, phải chịu thôi.

Trẻ con vừa qua tết Tây, niên học chưa chấm dứt, phải vô học online. Điều này không hề dễ dàng, vì không phải cha mẹ nào cũng biết tiếng Anh và thông thạo dùng computer. Mẫu giáo cũng phải học online. Dân Mỹ phải ở nhà, buôn bán không được, chính phủ Mỹ cho dân lãnh tiền. Với một số người, đây đúng là tiền "trên trời rơi xuống". Già có tiền, trẻ cũng có tiền, chưa kể trợ cấp thất nghiệp. Máy người có business nhỏ như con kiến, cũng hề nhau mượn nợ (để trả nợ). Đau khổ nhất là mấy người cho mượn phòng, mượn nhà, chính phủ cho phép khởi trả tiền (!). Lại còn phải trả luôn tiền điện nước họ xài. Hu hu, Covid đúng là "cô hồn".

Covid xuất hiện vài tháng là tới chuyện bầu cử ở Mỹ. Chính trị thiệt nhức đầu, người chết cứ chết, biểu tình quậy phá cứ việc quậy, chính phủ đương thời tả xung hữu đột phải đối phó với đủ mọi chuyện khó khăn. Dân chỉ ở nhà lãnh trợ cấp và nghe tin tức qua truyền thanh truyền hình. Tình hình Covid nghe như tận thế tới nơi. Không ai dám gặp ai. Ra đường che mặt kín mít như Ninja. Quần áo sơn phấn dẹp hết.

Làm ở nhà, toàn may ô, tà lòn. Chào nhau bằng cách **cho nhau ăn "cùi loi"**.



Ông bà con cháu trở thành người xa lạ, chẳng ai dám tới gần.

Sau đó các văn phòng bác sĩ cho phép bệnh nhân tới khám. Đi tới Nha Sĩ mà giống như đi tới "khám đường", đủ thứ kiểm soát. Đúng là khám đường. Không phải khám coi đường của bệnh nhân cao hay thấp, mà khám nhiệt độ cơ thể. Nếu thấy cao, cho về ngay, khỏi khám. Từ Bác Sĩ tới nhân viên đều che kín mít từ đầu tới chân. Còn bệnh nhân chỉ che mặt.

Thật là nhiều khê. Kẹt nhất là có người nhà phải vô cấp cứu, không được vô thăm. Tin tức tràn lan toàn nghe tin chết chóc. Lác đác nghe có vài người bị nhiễm Covid, chưa kịp chữa đã chết trên đường đi tới nhà thương. Thái Thanh & Lệ Thu mất trong lúc dịch Covid đang cao độ, ca sĩ hàng đầu của tân nhạc VN mà đám tang thật sơ sài. Lác đác nghe thêm nhiều người nổi tiếng cũng chết vì Covid, mọi người càng thêm hoang mang, chẳng biết khi nào mình "tới số". Không biết làm sao mọi người đành cố thủ trong nhà. Có một điều khó hiểu, người ta hè nhau mua toilet tissue. Mua gạo, mua nước uống, gây rối loạn ở các nơi bán. Nhiều người thấy người khác mua, cũng đi lùng sục mua cho an lòng.

Từ từ dân cũng biết cách đối phó, người ta bớt sợ, mọi sinh hoạt được trở lại gần như bình thường. Bị nhốt trong nhà ai cũng phát điên, nên khi thấy bên VN giăng giây kẽm, cấm ra đường thật tội nghiệp cho người dân. Đa số người nghèo ở chen chúc, giờ còn bị nhốt trong nhà, càng thêm bức bách. Nhốt trong nhà không có nghĩa sẽ giảm số người bị nhiễm. Quan trọng là "phải" tự bảo vệ" cho chính bản thân và cho cộng đồng. Học online được 1 niên khóa, cuối cùng chính phủ cho mở trường lại, nhưng tùy phụ huynh. Ai sợ thì vẫn được học ở nhà.

Vaccine cũng đã có, chích hay không cũng tùy mình, nước dân chủ mà. Cái vụ chích vaccine cũng gây nhiều rắc rối, ngay trong một gia đình cũng có người không chịu chích. Họ viện đủ thứ lý do, hăng xướng của tư nhân thì không dám, nhưng làm cho chính phủ thì bắt buộc phải chích. Không chích cho nghỉ việc, phải vậy chứ. Công lao miệt mài của các nhà khoa học ngày đêm hy sinh công sức, để cứu sinh mạng cho mình, không biết ơn thì chớ, lại phản ứng quyết liệt chống trả.

Sau đó và cho tới bây giờ, khi tới những nơi công cộng, chỗ nào cũng chỉ nhắc nhở: chúng tôi rất cảm ơn (appreciate) nếu bạn che mặt. Dĩ nhiên không mang mask cũng không ai cấm vô. Nước dân chủ mà.

Chích ngừa đầy đủ, tôi "yên chí lớn" không lo Covid đe dọa. Ai dè một bữa kia, trời chuyển lạnh vì đã sang Đông. Nửa đêm thức dậy thấy đau cổ, người hâm hấp sốt. Từ từ sốt gia tăng, gọi văn phòng bác sĩ, y tá hỏi chi tiết, không cho tới. Bác Sĩ khám từ xa (video call). Cũng may văn phòng bác sĩ của con bằng lòng cho bố mẹ tới thử Covid, sau đó cho luôn kháng sinh Azithromycin 5 ngày, để trị ho, còn sốt thì uống Tylenol. Sốt và lạnh (fever & chill) cứ thay phiên nhau hành hạ. Bác Sĩ không cho tới, nhưng gọi liên tục sợ biến chuyển qua phổi (vì cả 2 người bệnh đều là senior). Cuối cùng phải vô YouTube nghe theo lời chỉ dẫn của BS online.

Mũi vẫn ngửi được mùi, lưỡi vẫn nhận được vị, mà bị gọi nhiễm Omicron. Sau 10 ngày mọi triệu chứng hết hẳn, nhưng người bị đau nhức ê ẩm. Trước kia bị cúm mùa cũng đau nhức, nhưng không đến nỗi nằm bẹp trên giường, không đứng dậy nổi dù rằng trước đó rất hoang mang, vì bị ám ảnh mắc Covid, là chỉ có "chết". Bảo hiểm nhân thọ cả 2 người cùng sắp hết hạn, nhưng tôi không ham thứ tiền mình không được xài.

Trong lúc mê mê tỉnh tỉnh, tôi thấy mọi thứ đều vô nghĩa tiền tài danh vọng, nhà to xe xịn. Bao nhiêu giận hờn ân oán bỗng tiêu tan, dù trong đầu vẫn đắc ý với câu "châm ngôn" (lương tâm là quan toà công bằng nhất). Coi như ai gieo gió thì phải gặt bão, chỉ ấm ức phải chi bão dập họ (lúc mình còn sống) cũng hả hê! Ông bà bố mẹ đều thọ, mà sao mình chết sớm thế! Đầu nghĩ lan man, nghe tin mình qua đời vì Covid, mọi người có tiếc thương không.

Sau 10 ngày li bì, sốt lạnh không còn, ho cũng hết. Bao nhiêu lời hứa lúc mê man, bỗng dưng biến mất. Lại muốn cà khịa ông chồng vì đủ thứ chuyện. Hoá ra chưa chết là chưa ăn năn! Vẫn tham sân si như thường. Buông khó lắm. Tưởng "sắp chết" mới buông, lóp ngóp sống dậy, lại nắm khư khư tất cả mọi thứ tật xấu.

Nghe tin mình bị nhiễm Covid đời thứ ba Omicron, có người lại chúc mừng "khỏe". Từ giờ trở đi coi như miễn nhiễm. Họ cố tình không mang mask để muốn mắc bệnh. Xin can, đừng đùa với lửa, vì cơ địa mỗi người khác

nhau, không thể biết được nó biến chuyển như thế nào. Bằng cứ vẫn có người chết vì Omicron. Có người lại nghĩ coi như "miễn nhiễm" Covid, chưa bác sĩ nào dám khẳng định điều đó.

Bị nhiễm Omicron, coi như cúm cuối mùa, các triệu chứng nhẹ hơn. Chỉ bị cách ly 5 ngày, chứ không phải 14 ngày như trước kia. Tin tức có vẻ lạc quan, nhưng đề phòng vẫn hơn, vẫn mang mask nơi công cộng.

Cả thế giới vẫn còn e dè bóng ma Covid, đừng làm "anh hùng há sợ chi ai"! Có ông võ sĩ "khùng", cứ tưởng vai u thịt bắp con Covid không dám giỡn mặt. Không chịu chích vaccine thì chớ, mắc bệnh còn không chịu chữa. Thế là đi châu ông bà ông vải. Hèn chi các cụ bảo: Võ đồng vô mưu.

Chớ dại bà con ơi. Con Covid làm cả thế giới sợ, chỉ có cái ông võ sĩ đó dám "thí mạng cùi" với nó. Hối hận thì đã muộn. Tránh voi chẳng xấu mặt nào. Covid là bà con với cô hồn, không chơi.

Lại Thị Mơ